

15. „Dar, la cuvântul Tău”

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

15. „Dar, la cuvântul Tău”

Cum face Isus dintr-un pescar, un pescar de oameni

Luca 5.1-11

„Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon: «Depărtează-o la adânc și coborâți-vă plasele pentru pescuire.» Și Simon, răspunzând, I-a spus: «Stăpâne, după ce toată noaptea ne-am trudit, nimic n-am prins; dar, la cuvântul Tău, voi coborî plasele»” (Luca 5.4-5).

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc într-o relație corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături – chiar și de obișnuințe, sentimente, experiențe și de logica personală!

Fața atât de veselă altădată a lui Pitt a făcut loc, în ultima vreme, unei priviri aproape goale, deznădăjduite. El stă în fața mea cu umerii lăsați. Ce s-a întâmplat? El a fost odată așa de activ implicat în lucrarea de tineret și s-a pus în joc neîncetat. Dar acum nu mai este nimic de făcut cu el. „Haide, povestește”, încerc eu să-l încurajez, „ce se întâmplă?”

Șovăind, a început: „Știi, atunci, când m-am convertit, am avut un sentiment cu adevărat bun în adâncul meu. A fost ca și când toată lumea ar fi fost colorată din nou. A fost foarte frumos! M-am simțit cu adevărat mare! Și experiențele pe care le-am făcut apoi cu Isus, m-au dat gata. Acțiunile din cercul de tineret au fost pur și simplu extraordinare. La fiecare sfârșit de săptămână am fost în drum spre misiune și tot așa. – Dar astăzi?! – Acum totul este oarecum în subsol. Sunt complet deznădăjduit. Nu mai am nici un chef să citesc Biblia, iar orele de adunare nu-mi mai aduc nimic. Totul este oarecum plictisitor. Nici o dispoziție launtrică. Credința mea este ca într-un congelator. Și nici nu știu de ce este așa. Uneori mă gândesc că nici nu m-am convertit cu adevărat... - Îmi doresc așa de mult să primesc înapoi sentimentul de atunci, dar nu știu cum să încep. Așa un impuls bun din nou, aceasta ar fi bun. Se mai poate începe odată din nou? Încă o dată o inimă așa de înflăcărată ca atunci? ...” –

Cine nu cunoaște aceasta

Cine nu știe din viața sa zilnică ce tare suntem marcați chiar și în hotărârile credinței de sentimentele noastre, de experiențele făcute și de reflecțiile pragmatice. Cât de ușor devenim dependenți în decizii de părerea oamenilor care ne înconjoară, fără să fim conștienți de aceasta! Sau putem să spunem că mergem permanent după Cuvântul Domnului nostru?

Lui Simon Petru nu i-a mers altfel, când Domnul nostru l-a întâlnit pe malul lacului Ghenezaret. Simon truse în noaptea dinainte, împreună cu ceilalți pescari; ei au aruncat iar și iar plasele, dar zadarnic! Nici un pește nu le-a intrat în plasă. El șade acum pe mal, nu departe de corăbii, obosit și dezamăgit, împreună cu ceilalți colegi de muncă, și spală plasele.

În timpul acesta Îl vede pe Isus, cum Acesta predică – înconjurat de o mare mulțime de oameni. Oamenii se îmbulzesc tot mai departe pe malul lacului, iar lui Isus abia dacă Îi rămâne loc, așa că El numai cu greu se poate face înțeles. Cuvântarea nu fascinează numai mulțimea, ci și pe pescari.

Cum procedează Domnul Isus, cum ajunge El la inimă?

Atunci Isus pășește spre Petru și-l roagă să-I facă o favoare: Dacă poate să întrebuițeze corabia ca pe un amvon. Ce idei are! Aceasta încă n-a trebuit să suporte niciodată bătrâna barcă. Dar, ce mai! Acestui Isus nu poate să-I refuze nici o rugămintă. Și astfel a cârmuit corabia ceva mai departe de țarm, astfel încât Domnul să aibă o anumită distanță față de mulțimea de oameni și să poată fi auzit mai bine. Valurile clipocesc încet și Simon Petru ține corabia, cu ajutorul vâslelor, într-o poziție potrivită față de țarm. Despre ce predică Domnul nostru nu ne este comunicat, din nefericire, dar Petru, cu misiunea sa, de a regla permanent corabia, este nevoit să asculte. Uimit, stă în spatele lui Isus pe banca din corabie și ține bara cârmei. Oare cine este acest Bărbat? Petru este cu totul impresionat de El. Când Isus a terminat predica, El Se întoarce spre pescar și îi dă o răsplătire ciudată pentru împrumutul corăbiei:

„Depărtează-o la adânc și coborâți-vă plasele pentru pescuire.” (Luca 5.4).

Cum ai fi reacționat tu? La pescarul experimentat trebuie să i se fi împotrivit totul lăuntric. Câte motive nu vorbesc împotriva unei asemenea cereri!

Sentimentul său îi spune: „Doamne, sunt obosit. Am avut tură de noapte. Știi ce înseamnă aceasta? Am spălat plasele. Acum trebuie să mă duc în cabină și să trag un pui de somn, ca în noaptea următoare să fiu din nou apt. Doamne, vei înțelege aceasta: acum am nevoie fie de o cafea, fie de un pat.”

Experiența sa îi spune: „Scuză-mă, Doamne, aceasta nu rezolvă nimic. Ziua-n amiaza mare nu se iese pe mare ca pescar. Este fără perspectivă. Și în nici un caz în larg; peștii se prind noaptea și în apropierea țărmlui. Aceasta o fac deja de mulți ani și tatăl meu a făcut-o deja întotdeauna tot așa. Experiența ne învață aceasta, înțelegi?!”

Rațiunea sa îi spune: „Doamne, Tu ești tâmplar și fără nici o îndoială, un Predicator fascinant – dar eu sunt specialistul în prins pești. Deci, lasă! Rămâi Tu la predică - și eu la pescuit. Tu înțelegi mai mult despre pusul grinzilor și – în mod uimitor – mai mult despre predici, dar eu mai mult despre pescuire. Deci, cum se spune: „Tu vezi-Ți de meseria Ta!”

Cunoaștem aceste argumente? Ce ne face să ne îndoim de cuvintele lui Isus și ale lui Dumnezeu? Întotdeauna vrem întâi să înțelegem, înainte să urmărim poruncile lui Dumnezeu. Și dacă ele stau în contradicție cu sentimentele noastre sau cu experiența noastră, atunci respingem întâi. Sentimentul, experiența și rațiunea ne stau întotdeauna în calea ascultării față de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este cam ca la Klaus. Credința sa este cuplată la sentimentul său și la experiențele sale. Și dacă aceste două lucruri lipsesc, credința sa începe să devină labilă. Câți creștini n-au nevoie pentru credința lor de un sentiment bun! Iar dacă acesta lipsește, îi merge rău și credinței lor. Dar care este baza, fundamentul unei credințe solide?

Firește că **sentimentele** sunt importante – chiar și pentru credința noastră. „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Luca 10.27). Te-ai bucurat, inima ta a strigat de bucurie când Domnul Isus ți-a iertat păcatele. Dar sentimentul tău nu are voie niciodată să constituie fundamentul credinței tale, căci sentimentul tău nu este statornic, ci oscilează în funcție de situații. Pe el nu poți să clădești.

15. „Dar, la cuvântul Tău”

Firește că și **experiențele** sunt importante în credință. Ai avut parte de iertare, ai aflat ajutorul Domnului în multe situații. Dar experiența ta - sau experiența altora – nu este baza credinței tale. Ea este rezultatul, consecința. Pe experiențele tale nu poți să-ți sprijini credința.

Firește că **rațiunea** este importantă pentru credința ta. Tu ai înțeles lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus. Dar tu ești pregătit să crezi numai ce înțelegi? Aceasta n-ar fi suficient. Credința nu are voie să se întemeieze pe rațiune. Deja înțeleptul Solomon spune: „*Încrede-te în DOMNUL cu toată inima ta și nu te sprijini pe priceperea ta!*” (Proverbe 3.5).

De unde știi că Dumnezeu te-a iertat? De unde iei siguranța că Dumnezeu este Tatăl tău? Pe ce se întemeiază cunoștința ta că Dumnezeu te iubește? Pentru că simți? Pentru că ai experimentat? Pentru că înțelegi aceasta?

Nu, **temelia credinței noastre este Cuvântul lui Dumnezeu!** În Cuvântul Său este siguranța, Cuvântul Său este stânca pe care putem să construim casa vieții noastre și a credinței noastre:

„Deci pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om chibzuit, care și-a zidit casa pe stâncă.” (Matei 7.24).

Este uimitor că Simon Petru nu I-a prezentat sentimentul său Domnului Isus la cererea Sa, nu I-a oferit un pretext pe baza experienței sale sau a rațiunii sale, ci I-a răspuns:

„Stăpâne, după ce toată noaptea ne-am trudit, nimic n-am prins; dar, la cuvântul Tău, voi coborî plasele” (Luca 5.5).

Oare putem să învățăm aceasta de la Petru? Cred că el a luat această lecție din predica pe care tocmai a auzit-o de la Domnul său (chiar dacă aceasta nu stă scris explicit aici).

Domnul nostru a spus odată:

„Dacă dorește cineva să facă voia lui, va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi” (Ioan 7.17).

Deci, principiul lui Dumnezeu nu este: întâi să înțelegem, apoi să credem; ci: întâi disponibilitatea să facem voia lui Dumnezeu, ceea ce conduce la înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cum rezolvă El „cazul” lui Simon Petru?

Astfel au îndrăznit Simon Petru și tovarășii săi, în ciuda sentimentului lor, în ciuda experienței lor, în ciuda rațiunii lor, numai pe baza spuselor Domnului, să coboare plasele. Și care este urmarea? Domnul nostru a răsplătit credința lor:

„Și, făcând ei aceasta, au prins o mare mulțime de pești; și li se rupeau plasele. Și au făcut semn tovarășilor lor, celor care erau în cealaltă corabie, să vină și să-i ajute; și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât se afundau.” (Luca 5.6-7).

Simon este copleșit! La așa ceva nu s-a așteptat. El observă: Să ascuți de cuvântul lui Isus, să ai deplină încredere în El, aceasta schimbă viața total. Dintr-odată Îl vede pe Domnul Isus

15. „Dar, la cuvântul Tău”

într-o cu totul altă lumină. Peștii nu mai sunt importanți, nici colegii săi. Să gândească ce vor. Privirea sa nu mai aparține decât Domnului. Și totuși, el observă deosebirea uriașă dintre sine și acest Domn. În barca ce se clatină, el cade la picioarele lui Isus:

„Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Isus, spunând: «Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un păcătos». Pentru că îl cuprinsese uimirea, pe el și pe toți cei împreună cu el, din cauza pescuirii peștilor pe care o făcuseră; și, la fel, și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, care erau părtași cu Simon. Și Isus i-a zis lui Simon: «Nu te teme; de acum vei fi pescar de oameni.»” (Luca 5.8-10).

Ce i-a copleșit pe acești bărbați? Peștii? Minunea inexplicabilă? Nu, este Domnul Însuși, care a făcut această minune. Ei recunosc că El este mult, mult mai mult decât un Predicator înzestrat, mai mult decât un făcător de minuni. El este Domnul. El este Fiul lui Dumnezeu, în prezența căruia ei nu pot sta în picioare ca păcătoși. Așa că Simon Petru se bâlbâie pe podeaua bărcii: *„Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un păcătos”*.

Dar Domnul nostru nu ascultă această rugămintă. El nu pleacă. Nu, chiar dimpotrivă: El vrea să-i aibă pe ucenicii Săi încă mai aproape de Sine, vrea să-i folosească:

„Atunci Isus a zis lui Simon: «Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni»” (Luca 5.10)

Din simpli pescari, Domnul nostru face pescari de oameni. În următorii trei ani, El investește în acești bărbați, îi învață, îi lasă să ia parte la viața Sa. Aceasta este o școlarizare intensivă de ucenicie. Astfel au devenit acești bărbați apostoli, care duc mesajul lui Isus în lume, după ziua Cincizecimii. Oameni simpli, neinstruiți, schimbă întreg globul pământesc. Și aceasta numai pentru că au învățat să aibă mai multă încredere în cuvântul lui Isus, decât în toată rațiunea lor, în experiențele lor, în sentimentele lor.

Ce pot să învăț de aici pentru asistența spirituală?

1. Roagă-l pe partenerul tău de discuție să-ți facă o favoare. Domnul Isus l-a rugat pe Petru să-L ajute cu corabia sa, ca să poată predica poporului. Astfel l-a implicat și pe el în slujba Sa.
2. Arată limpede prin exemplul tău, că întotdeauna merită să te pui pe tine și posesiunea ta la dispoziția Domnului Isus. El va recompensa aceasta în felul Său. Timpul tău, puterea ta, averea ta îi aparțin Domnului tău; deci lasă-L să hotărască asupra ei spre binecuvântarea altora.
3. Nu te baza pe sentimentul tău, nici pe experiențele tale, nici pe rațiunea ta. Zidește în toate pe Cuvântul lui Dumnezeu. În Cuvântul Său este siguranța, chiar dacă sentimentul tău vrea să-ți spună altceva. Chiar dacă rațiunea sau sentimentele tale ar vorbi împotriva. Sentimentele se clatină, experiențele se schimbă, iar rațiunea noastră nu este desăvârșită.
4. Fă-i curaj partenerului tău de conversație din asistența spirituală, să se bazeze de tot pe Cuvântul lui Dumnezeu și să nu se lase condus de sentimentul său.
5. Trăiește după principiul pe care l-a învățat Petru: *„Dar, la cuvântul Tău...”*

15. „Dar, la cuvântul Tău”

6. Întemeiază-ți asistența spirituală mereu pe fundamentul Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că trebuie să-ți cunoști Biblia, ca să-i poți sfătui pe alții. Simte-te ca acasă în ea și fii astfel un exemplu și o mărturie.
„Fii model pentru credincioși în cuvânt, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. (1 Timotei 4.12).

Notează: Nici sentimentele tale, nici experiențele tale, nici chiar reflecțiile tale logice, ci Cuvântul lui Dumnezeu constituie baza pentru toată consilierea de asistență spirituală. Ai încredere în el!

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 131-139.

Titlul original: „*Aber auf dein Wort hin!*”

Internet: www.wachsen-im-glauben.de